



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobce: P. G.**, zastoupen JUDr. Václavem Machem, advokátem, se sídlem Pod Lipami 68, Praha 3, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Cad 27/2005 - 44,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** České správě sociálního zabezpečení **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti v záhlaví uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba napadající rozhodnutí žalované, jímž mu nebyl přiznán částečný invalidní důchod.

Stěžovatel namítal nesprávné posouzení právní otázky soudem, které spatřoval v tom, že se soud nezabýval důvodností původního rozhodnutí dle § 44 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., dále jen „zákon o důchodovém pojištění“. Soud své rozhodnutí neopřel o vlastní právní posouzení, nevyhodnotil skutečnosti vyplývající z výsledku stěžovatele, ze kterého je zřejmé, že mu dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav značně ztěžuje obecné životní podmínky. V odůvodnění napadeného rozhodnutí soud odkazuje na posudky Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „PK MPSV“),

kteřé se uvedenou skutečností nezabývaly. Soud dále nevyhodnotil v rozporu se zákonem okolnosti jako je vzdělání stěžovatele, jeho zkušenosti, možnost rekvalifikace, atd, omezil se pouze na lékařské posouzení. PK MPSV ani soud se nezabývaly možností částečné invalidity způsobené dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, který značně ztěžuje obecné životní podmínky (§ 44 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění).

Dle názoru stěžovatele řízení před správním orgánem trpělo vadou, která byla stěžovatelem namítána i v řízení před městským soudem, a to nepřihlédnutím PK MPSV k ustanovení § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb., jež umožňuje zvýšení procentuálního hodnocení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti až o 10 %. Stěžovatel se domnívá, že toto navýšení mělo být v jeho případě použito z důvodu poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v důsledku působení více příčin dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Soud se pak spokojil s nedostatečným konstatováním PK MPSV, že k navýšení dle citovaného ustanovení vyhlášky není důvod. Vzhledem k tomu, že městský soud opřel své rozhodnutí o posudky PK MPSV, které nedostatečně odůvodňují závěry v nich uvedené, je i jeho rozsudek nesrozumitelný, a proto nepřezkoumatelný.

Rozhodnutí žalované ze dne 9. 2. 2005 je dle stěžovatele též nepřezkoumatelné, a to z důvodu nedostatečného označení posudku, na jehož základě bylo vydáno. Označení „posudek lékaře PSSZ v Praze 3 ze dne 24. 1. 2005“ není dostačující, není zde specifikována osoba lékaře ani číslo jednacích, které by potvrzovalo, že posudek byl vydán ve věci stěžovatele.

Městský soud měl zrušit napadené rozhodnutí žalované jako nepřezkoumatelné, neboť žádost stěžovatele o částečný invalidní důchod byla zamítnuta s odkazem na celé ustanovení § 44 zákona o důchodovém pojištění, odůvodnění se však vztahuje pouze k § 44 odst. 1 tohoto zákona. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku městského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení. Vzhledem ke svým majetkovým poměrům stěžovatel požádal o osvobození od soudních poplatků.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Městský soud v průběhu soudního řízení vedeného dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), provedl důkaz, a to vyžádáním posudku PK MPSV, detašované pracoviště pro Prahu. PK MPSV vypracovala posudek a následně i jeho doplnění se shodným závěrem, dle kterého stěžovatel nebyl částečně invalidní podle § 44 odst. 1 nebo 2 zákona o důchodovém pojištění, neboť u něho nešlo o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 33 %, nešlo o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek a dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav mu značně neztěžoval obecné životní podmínky. PK MPSV shledala rozhodující příčinu nepříznivého zdravotního stavu v chronickém vertebrogenním algickém syndromu s algickými projevy, toto postižení je uvedeno v kapitole XV, oddílu F, položce 2 písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. a odpovídá mu míra poklesu soustavné výdělečné činnosti v rozmezí 15 – 25 %. PK MPSV zvolila v případě stěžovatele horní hranici uvedeného rozmezí a hodnotila míru poklesu soustavné výdělečné činnosti 25 %. V posudku je obsaženo zhodnocení psychických potíží stěžovatele, PK MPSV je nepovažovala za určující příčinu nepříznivého zdravotního stavu, konstatovala neschopnost stěžovatele vykonávat práce spojené s nadměrnou fyzickou zátěží, naopak možnost výkonu pomocných prací do střední zátěže, v rámci jeho intelektových schopností, které se oproti minulosti nejvíce významněji snížily.

Městský soud v rozsudku podrobně konstatoval obsah i závěry posudků PK MPSV, odkázal na zákonem danou kompetenci PK MPSV posuzovat zdravotní stav pro účely přezkumného soudního řízení ve věcech nároků z důchodového zabezpečení (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.). PK MPSV hodnotila zdravotní stav stěžovatele v úplném složení, tj. za přítomnosti odborného internisty, neurologa a psychiatra, zaměření těchto odborných lékařů odpovídalo charakteru zdravotních postižení stěžovatele. PK MPSV se podrobně vyjádřila ke zdravotním potížím stěžovatele a k jeho pracovní schopnosti, v posudku řádně odůvodnila hodnocení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti dle kapitoly XV, oddílu F, položky 2 písm. b) vyhl. č. 284/1995 Sb., tj. hodnotou 25 %, uvedla rovněž i důvody dalšího nenavýšení této procentní hodnoty dle § 6 odst. 4 této vyhlášky. Stěžovatel výslovně neuvedl, jaké zdravotní potíže nebyly dle jeho názoru správně posouzeny, soud proto z uvedeného posudku vycházel. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nebyl shledán částečně invalidním, bylo přiznání částečného invalidního důchodu vyloučeno a žalovaná nepochybila, když nezkoumala splnění podmínek § 43 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Dle názoru městského soudu nebylo napadené rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné pro nedostatečné označení podkladového rozhodnutí, neboť zde byl označen nezaměnitelným způsobem orgán, který posudek vydal, posudek je dále konkretizován dnem vydání a označením žalobce.

Kasační stížnost je dle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná, podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Stěžovatel v kasační stížnosti podřadil důvody zde uvedené pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, ovšem dle jejich obsahu stěžovatel především namítá, že soud se při svém rozhodování opíral o nedostatečně či nesprávně zjištěný skutkový stav věci správním orgánem, když vycházel ze závěrů posudků PK MPSV, což odpovídá stížným důvodům uvedeným v 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Námitku, dle které soud neprovedl žádné vlastní právní posouzení věci, ale pouze odkázal na posudky PK MPSV a dále, že závěr soudu ohledně nesplnění podmínek § 44 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění není odůvodněn, je možno podřadit pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem kasační stížnosti a zde uplatněnými důvody, přičemž neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost není důvodná.

S námitkou, že městský soud neprovedl vlastní právní hodnocení věci, ale pouze odkázal na posudky PK MPSV, se Nejvyšší správní soud neztotožnil. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že závěry posudků PK MPSV byly soudem zhodnoceny stejně jako další důkazy v řízení provedené (např. výslech žalobce). Skutečnost, že posudek PK MPSV má ve věcech důchodového pojištění zvláštní postavení tzv. „povinného důkazu“ stanoví zákon v § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. Dle tohoto ustanovení byl městský soud povinen svěřit posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti stěžovatele PK MPSV, neboť sám nemá k takovému posouzení odbornou způsobilost. Tato kompetence PK MPSV je zcela v souladu s se zákonem a nijak nesnižuje pravomoc soudu ve věci rozhodnout. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně, např. v rozsudku ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48 (publ. na www.nssoud.cz), kdy k této problematice uvedl: „V řízení o přezkoumání rozhodnutí

České správy sociálního zabezpečení o odnětí plného invalidního důchodu, tedy dávky důchodového pojištění podmíněné zdravotním stavem, si soud vyžádá posouzení zdravotního stavu občana od Ministerstva práce a sociálních věcí, které jej učiní prostřednictvím svého orgánu – posudkové komise (§ 4 odst. 2 zákona ČNR č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění účinném od 1. 1. 1998) ve složení stanoveném § 3 vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení, ve znění vyhlášky č. 28/1993 Sb. a vyhlášky č. 139/1998 Sb. Podaný posudek hodnotí soud jednotlivě i v souhrnu s ostatními důkazy jím provedenými i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem; ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného (§ 77 odst. 2 věta druhá s. ř. s.). Nevzbuzuje-li obsah podaného posudku pochybnosti o své úplnosti a správnosti, není odůvodněn požadavek žalobkyně na doplnění dokazování ustanovením znalce z oboru zdravotnictví (podle § 127 odst. 1 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s.)“.

Nejvyšší správní soud ze spisu městského soudu a z odůvodnění napadeného rozsudku ověřil, že městský soud se zabýval a dostatečně vypořádal se skutečnostmi sdělenými stěžovatelem při jeho výpovědi při ústním jednání. Městský soud obsah jeho výpovědi v napadeném rozhodnutí shrnul, konstatoval, že vycházel ze závěru posudku PK MPSV, neboť stěžovatel nezpochybnil jeho konkrétní závěry, neuvedl, jaké zdravotní důvody nebyly podle něho správně posouzeny. S tímto závěrem Nejvyšší správní soud souhlasí, neboť ani v kasační stížnosti stěžovatel nespecifikoval zdravotní potíže, které nebyly ze strany PK MPSV či soudu správně vyhodnoceny.

Stěžovatel dále namítá nedostatečné odůvodnění závěru ohledně nesplnění podmínek § 44 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, tj. že mu dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ztěžuje obecné životní podmínky. K této námitce Nejvyšší správní soud odkazuje na znění zmíněného ustanovení § 44 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, dle něhož je „*pojištěnec částečně invalidní též tehdy, jestliže mu dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav značně ztěžuje obecné životní podmínky; okruh zdravotních postižení značně ztěžujících obecné životní podmínky stanoví prováděcí předpis*“. Tímto předpisem je vyhláška č. 284/1995 Sb., specifikace okruhu zdravotních postižení ve smyslu § 44 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění je uvedena v příloze č. 4 k této vyhlášce. Pod částí A přílohy je uveden výčet různých druhů zdravotních postižení, část B obsahuje interpretační pravidlo, dle kterého mohou být zdravotními postiženími značně ztěžujícími obecné životní podmínky i další postižení, jejichž důsledky jsou obdobné zdravotním postižením uvedeným v písm. A, s výjimkou těch postižení, které se neprojevují zjevnými chorobnými příznaky. Z této právní úpravy je zřejmé, že ze strany posudkových orgánů není možné vyčerpávajícím způsobem v posudku postupně uvést všechna postižení uvedená v části A přílohy č. 4, a jednotlivě hodnotit, zda jimi stěžovatel trpí či nikoli; v žádném případě to pak není reálné u postižení, která by vzhledem k široce vymezenému interpretačnímu pravidlu teoreticky mohla spadat pod část B.

PK MPSV v posudcích velmi podrobně popsala příčiny nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele, vzhledem k tomu, že je nebylo možno podřadit pod žádné z postižení uvedených v příloze č. 4 k vyhl. č. 284/1995 Sb., konstatovala pouze, že nebylo shledáno postižení, které by značně stěžovalo obecné životní podmínky. Stěžovatel ani v žalobě podané městskému soudu neoznačil konkrétně, jaké postižení bylo dle jeho názoru vyhodnoceno v rozporu s uvedenou přílohou č. 4, přičemž dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. byl povinen

v žalobě uvést, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

Dle PK MSPV je rozhodující příčinou nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele chronický vertebrogenní algický syndrom s algickými projevy, bez kořenového dráždění, což odpovídá kapitole XV., oddílu F, položce 2, písm. b) přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb. Z žádného závěru PM MPSV ani městského soudu nevyplývá zřejmá nesprávnost při hodnocení nesplnění podmínek § 44 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, vzhledem k obecnosti námitky stěžovatele (jejímž obsahem a mezemi je Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. vázán) proto Nejvyšší správní soud konstatuje, že závěr o nesplnění podmínek § 44 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění neshledal nepřezkoumatelný ani v rozporu se zákonem.

Městský soud se zabýval i hodnocením psychických potíží stěžovatele a odůvodněním, proč nemohly být rozhodující příčinou nepříznivého zdravotního stavu, rovněž, z jakých důvodů nebyla dále navyšována míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti dle § 6 odst. 4 vyhl. č. 284/1995 Sb.

K námitce nesprávné aplikace § 6 odst. 4 vyhl. č. 284/1995 Sb. Nejvyšší správní uvádí následující:

Pro stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti jsou v příloze č. 2 citované vyhlášky uvedeny příslušné procentní míry podle druhů zdravotního postižení, pro stanovení této procentní míry je nutné určit zdravotní postižení, které je příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, je-li těchto zdravotních postižení více, jednotlivé hodnoty poklesu se nesčítají. V takovém případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a procentní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení, a to se zřetelem k závažnosti ostatních zdravotních postižení (§ 6 odst. 2, 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb.).

Z prostudování spisové dokumentace vyplývá, že žalovaná a následně krajský soud podrobily zdravotní stav stěžovatele řádnému zkoumání za účelem zjištění, v jaké míře schopnost soustavné výdělečné činnosti stěžovatele poklesla a z jakých příčin, za tímto účelem shromáždily potřebné nálezy odborných lékařů. Již z posudku PK MPSV ze dne 14. 6. 2005 je zřejmé, že komise se zabývala zdravotními potížemi stěžovatele v souhrnu a již při zařazení jeho rozhodujícího zdravotního postižení dle přílohy č. 2 vyhl. č. 284/1995 Sb. přihlédla i k jeho ostatním potížím, jak jí ukládá § 6 odst. 2, 3 citované vyhlášky. V uvedeném posudku je uvedeno, že potíže vyvolané chronickým vertebrogenním algickým syndromem jsou ovlivňovány funkční nadstavbou, s přihlédnutím k ní bylo možno volit nejvýše horní hranici rozpětí míry procentního poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, tj. z možných 15 – 25 % byla zvolena hodnota 25 %. V doplňujícím posudku ze dne 1. 9. 2005 pak již je výslovně uvedeno, že touto „funkční nadstavbou“ byl míněn psychický projev stěžovatele.

Tento postup je dle Nejvyššího správního soudu zcela v souladu se zákonem. Dle § 6 vyhl. č. 284/1995 Sb., které upravuje posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, je možno závažnost ostatních zdravotních postižení posuzovaného hodnotit několika způsoby. Dle odstavce 3 citovaného ustanovení se k závažnosti ostatních zdravotních postižení přihlíží v rámci určení míry závažnosti rozhodujícího postižení dle přílohy č. 2

vyhlášky, tj. v možném procentuálním rozpětí poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti zvolit vyšší či nižší hodnotu v daném rozmezí. Teprve v případě, kdy různé faktory (zde např. působení více příčin nepříznivého zdravotního stavu) zvyšují pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti více, než odpovídá horní hranici míry poklesu této schopnosti, pak lze tuto horní hranici zvýšit dle § 6 odst. 4 vyhl. č. 284/1995 Sb.

PK MPSV řádně odůvodnila, že vliv ostatních zdravotních postižení stěžovatele, tj. jeho psychické potíže, zohlednila při zvolení horní hranice procentuálního rozmezí míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, odkázala na příslušné zprávy odborných lékařů, které byly s jejím závěrem v souladu. Městský soud na tento závěr v odůvodnění rozhodnutí odkázal a ztotožnil se s ním. Stěžovatel v žalobě namítal, že žalovaná k ostatním zdravotním potížím vůbec nepřihlédla, což městský soud vyvrátil, k vyhodnocení závažnosti jeho psychických potíží a vlivu na pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti dokonce nechal vypracovat doplňující posudek PK MPSV. Konkrétní zhodnocení jeho potíží stěžovatel opět nezpochybnil. Nejvyšší správní soud proto shledal rozhodnutí městského soudu v této části srozumitelné, přezkoumatelné a zcela v souladu se zákonem.

Důvodnou nebyla shledána ani námitka stěžovatele, dle které městský soud nevyhodnotil v rozporu se zákonem okolnosti, jako je vzdělání stěžovatele, jeho zkušenosti, možnost rekvalifikace atd. Nejvyšší správní soud z posudku vypracovaného PK MPSV dne 14. 6. 2005 ověřil, že komise se pracovní rekomandací stěžovatele zabývala, určila, že není schopen práce spojené s nadměrnou fyzickou zátěží, naopak je schopen pomocných prací do střední zátěže, nejlépe v rámci svých intelektových schopností, může rovněž vykonávat práci hudebníka, ke které byl posuzován dříve. Tento posudek byl vypracován na žádost městského soudu, který jej měl prokazatelně k dispozici, při rozhodování z něho vycházel, výše uvedené doporučení pracovního zařazení stěžovatele je součástí odůvodnění napadeného rozsudku. Městský soud nehodnotil vzdělání stěžovatele, jeho zkušenosti a možnost rekvalifikace podrobněji, neboť tyto skutečnosti nebyly obsahem žalobních námitek. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 19. 5. 2004, sp. zn. 5 Ads 37/2003 (publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 731/2005): „*Není úkolem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí určovat zcela konkrétní zaměstnání, která je schopen účastník řízení vykonávat, ale postačí vymezit v obecné rovině okruh takovýchto zaměstnání*“. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že výše uvedené skutečnosti byly ze strany městského soudu zjištěny v souladu se zákonem, ani tato námitka stěžovatele není důvodná.

Stěžovatel nesouhlasil se závěrem městského soudu, který považoval podkladový posudek v napadeném rozhodnutí žalované za dostatečně označený. Stěžovatel se naopak domníval, že z označení posudku není zřejmé, že byl vypracován v souvislosti s jeho osobou, neboť neobsahuje číslo jednací. Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s touto výtkou. Přestože lze žalované doporučit uvádět v odůvodnění svých rozhodnutí větší množství informací, lze konstatovat, že v dané věci nevznikla pochybnost o tom, že stěžovatel byl dne 24. 1. 2005 lékařem PSSZ ošetřen s tím závěrem, že jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla o 20 %. K námitce stěžovatele Nejvyšší správní soud uvádí, že číslem jednacím ve věcech důchodového pojištění je číslo odvozené od jeho rodného čísla, které je uvedeno jak na předmětném posudku, tak i na napadeném rozhodnutí.

Žalovaná zamítla žádost stěžovatele o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 43 zákona o důchodovém pojištění. Takto formulovaný výrok rozhodnutí je dle Nejvyššího správního soudu v souladu se zákonem. Žalovaná byla ke dni vydání

napadeného rozhodnutí povinna uvést ve výroku rozhodnutí ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto (§ 47 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. za použití § 108 zákona č. 582/1991 Sb.). Ustanovení § 43 zákona o důchodovém pojištění stanoví podmínky pro nárok na částečný invalidní důchod, bylo tedy namístě jím argumentovat. Je zřejmé, že správní orgán posuzuje podmínky předmětného nároku v kombinaci s množstvím dalších ustanovení zákona, z citované právní úpravy však nevyplývá povinnost správního orgánu uvést ve výroku rozhodnutí veškerá ustanovení, o která své rozhodnutí opřel. Ani tato námitka proto není důvodná.

Námítky stěžovatele uplatněné v kasační stížnosti tak nebyly shledány důvodnými ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b), d) s. ř. s., neboť v řízení o kasační stížnosti nebylo prokázáno, že skutečný stav věci nebyl správním orgánem zjištěn řádně a ostatně, rovněž nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly zrušení napadeného rozsudku městského soudu pro nepřezkoumatelnost, či z jiných důvodů z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, správní orgán pak nemá právo na náhradu řízení ze zákona, Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti dle § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Stěžovatel žádal o osvobození od soudních poplatků, což však bylo v dané věci bezpředmětné, když řízení ve věcech důchodového zabezpečení je od soudních poplatků osvobozeno ze zákona, náklady na jeho právní zastoupení hradí dle přípisu České advokátní komory ze dne 21. 10. 2005, č. j. 3987/05, tato komora.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. listopadu 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu